

Arrest

nr. 145 833 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 24 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE P'ÉLOIGNEMENT
Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

(..)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

m 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. i
Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 27/03/2014. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

MOTIF DE LA DÉCISION ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivants) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats

suivants :

Article 7, alinéa 1 :

El 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 27;

m En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contraintes la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention Internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

El En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14:

EJ Article 74/14 §3,4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision éloignement

L'intéressée n'a pas donné suite à plusieurs ordres de quitter le territoire dont le plus récent lui a été notifié le 27/03/2014. L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans passeport valable revêtu d'un visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 14/05/2007 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 25/07/2007. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 26/07/2007. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen maart 2008 geldig 15 dagen. Betrokkene diende op 02/08/2007 een beroep in bij de RW. Beroep definitief geweigerd op 14/04/2008. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de Raad van State. Beroep afgesloten op 06/06/2008.

Op 24/07/2008 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 17/12/2009. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 17/12/2009, Betrokkene diende op 15/01/2010 een beroep in bij de RW. Beroep definitief geweigerd op 18/10/2011. Hiertegen diende betrokkene een niet opschortend beroep in bij de Raad van State. Beroep afgesloten op 09/12/2011. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 24/10/2013 geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 25/11/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis aangevuld op 09/10/2010, 21/05/2010, 03/01/2011, 07/07/2011, 24/06/2012 en op 21/06/2013 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17/10/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 25/10/2013. Hiertegen diende betrokkene een niet opschortend beroep bij de RVV.

Betrokkene heeft op 03/02/2014 informatie ingewonnen over een eventueel huwelijk bij de gemeente Turnhout samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (B. I. (...) °01/09/1990). Totnogtoe werd dit voorgenomen huwelijk niet geregistreerd. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene kreeg ingevolge een politiecontrole op 27/03/2014 te Turnhout betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13).

Betrokkene diende vervolgens diende op 25/11/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 06/06/2014.

Betrokkene werd op 21/11/2013 door de gemeente van Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011,

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijf situatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé(e) sera reconduire) à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre

1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans-délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen* pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans passeport valable revêtu d'visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur, il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

De plus, plusieurs ordres de quitter le territoire lui ont déjà été notifiés.

Le 14/05/2007 l'intéressé a introduit une demande d'asile. Cette demande a été refusée par le CGRA le 25/07/2007. Cette décision a été notifiée le 26/07/2007 avec un ordre de quitter le territoire valable 15 Jours (annexe 13 qq). Suite à un recours au CCE le 02/08/2007, la demande d'asile de l'intéressé est définitivement clôturée le 14/04/2008.. L'intéressé a alors introduit un recours au CE. Recours rejeté le 06/06/2008.

Le 24/07/2008 l'intéressé a introduit une deuxième demande d'asile. Cette demande a été refusée par le CGRA le 17/12/2009. Cette décision a été notifiée le 17/12/2009 . Suite à un recours au CCE le 15/01/2010, la demande d'asile de l'intéressé est définitivement clôturée le 18/10/2011 . L'intéressé a alors Introduit un recours non suspensive au CE Recours rejeté le 09/12/2011. Le 24/10/2013 l'intéressé a reçu notification d'un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13 qq) valable 30 jours.

Le 25/11/2009 l'intéressé a introduit une première demande de séjour basée sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980 complété le 09/10/2010, 21/05/2010, le 03/01/2011, le 07/07/2011, le 24/06/2012 et le 21/06/2013. Cette demande a été déclarée non recevable le 17/10/2013. Cette décision lui a été notifiée le 25/10/2013. L'intéressé a alors introduit un non suspensive recours au CCE.

Le 25/11/2009 l'intéressé a introduit une première demande de séjour basée sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a fait l'objet d'une décision de non prise en considération le 06/06/2014.

Le 03/02/2014 l'intéressé a demandé information à la commune concernant un dossier de mariage avec une femme Belge ((..), °01/09/1990). Une déclaration de mariage n'a pas été délivrée . De plus, son intention de mariage ou de cohabitation légale ne lui donne pas automatiquement droit au séjour. En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable.

Suite à un contrôle de police le 27/03/2014, l'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire (annexe 13) valable 30 jours. L'intéressé a ensuite introduit un recours non suspensive auprès du CCE.

Le 21/11/2013 l'intéressé a été informé par la commune de Turnhout sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur la possibilité d'une aide au retour volontaire, dans le cadre de la procédure indiquée dans la circulaire du 10 juin 2011 concernant les compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur belge 16 juin 2011).

Aujourd'hui l'intéressé est de nouveau contrôlé en séjour illégal. L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terug leiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 27/03/2014.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé(e) doit être détenu(e) à cette fin ;

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

L'intéressée n'a pas donné suite à plusieurs ordres de quitter le territoire dont le plus récent lui a été notifié le 27/03/2014.

(..)"

1.2. Op 24 november 2014 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

INTERDICTION D'ENTREE

(..)

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 24/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 24/11/2014

La décision d'éloignement du 24/11/2014 est assortie de cette interdiction d'entrée. / Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le 24/11/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

m artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend in maart 2008 (bijlage 13 qq), op 24/10/2013 (bijlage 13 qq) en op 27/03/2014 (bijlage 13). Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Turnhout geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (B. I. (..), 01/09/1990). Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het Inreisverbod te vragen. In het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

MOTIF DE LA DECISION :

L'Interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

m En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; m 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'Intéressée n'a pas donné suite aux précédents ordres de quitter le territoire, qui lui ont été notifiés en mars 2008 (annexe 13 qq), et le 24/10/2013 (annexe 13 qq) et le 27/03/2014 (annexe 13). L'intéressée refuse de remplir son obligation de retour et en plus l'intéressé a été informé le 21/11/2013 par la commune de Turnhout sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire. Pour ces raisons, en vertu de l'art. 74/11, §1» 2° de la loi du 15.12.1980, une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée.

L'intéressée a déclaré à d'avoir un partenaire en Belgique ((..), 01/09/1990). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable. Conformément aux dispositions égales en vigueur l'intéressé peut cependant demander la suspension ou l'annulation de son interdiction d'entrée de 3 ans dans le cadre de son droit à la vie familiale. Donc, si l'intéressé entre dans les conditions pour l'obtention d'un droit au séjour, l'interdiction d'entrée actuelle ne représente pas un préjudice grave difficilement réparable. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de

motiveringsplicht voortvloeiende uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker kan zich met deze beslissingen (bijlage 13 septies en sexies) niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Dienst vreemdelingenzaken heeft in huidige casu absoluut geen rekening gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker en reden waarom hij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten als ook waarom hij niet terugkeerde.

Verzoeker is zich zelf gaan aanbieden bij de politie te Turnhout aangezien hij in de onmogelijkheid verkeerde om aan een paspoort/nationale identiteitskaart te geraken en hierdoor niet vrijwillig terug kon + gevolg kon geven aan de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten en eveneens geen aangifte kon doen van zijn huwelijk.

Verzoeker is werkelijk in de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hij heeft zich reeds verschillende keren tot de ambassade van Rwanda gericht teneinde een paspoort/nationale identiteitskaart te bekomen (om te kunnen reizen/terugkeren).

Dit document had hij immers nodig om te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en om aangifte te kunnen doen van zijn huwelijk met zijn vriendin, mevrouw Iris Boen.

Niet alleen verzoeker zelf heeft getracht deze documenten te bekomen maar ook de raadsman van verzoeker. Beiden zonder succes.

De ambassade van Rwanda in Brussel stelt dat zij deze documenten niet kunnen/willen afleveren.

Verzoeker bevindt zich aldus in een overmachtssituatie en kan praktisch gezien gewoon geen uitvoering geven aan de eerdere bevelen en het huidige bevel omwille van het feit dat hij niet over een paspoort/nationale identiteitskaart beschikt en dus geen reis kan maken met het vliegtuig. Er is immers geen enkele maatschappij die verzoeker zal meenemen zonder zijn paspoort.

De ambassade van Rwanda wil/kan dit document niet afleveren.

Op 17.04.2014 heeft de raadsman van verzoeker een mail en fax verzonden naar de ambassade teneinde dit probleem aan te kaarten en een oplossing te bekomen doch thans zonder succes.

Op 24.04.2014 werd een rappel verzonden, wederom zonder enige reactie.

Op 15.05.2014 heeft de raadsman van verzoeker een aangetekende brief verzonden naar de ambassade van Rwanda. Ook hierop kwam geen enkele reactie.

Dat verzoeker, gelet op het voorgaande, zich in een overmachtssituatie bevindt en praktisch gezien gewoon geen uitvoering kan geven aan de eerdere bevelen en het huidige.

Dat verzoeker dan ook zelf uit frustratie zich is gaan aanbieden bij de politie van Turnhout omdat hij in een onmogelijke situatie zit en niet terug kan omdat zijn eigen autoriteiten hem niet willen helpen.

Dat dienst vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte was doch zij hier geen rekening mee hebben gehouden en de bestreden beslissingen, zowel de bijlage 13 septies als de bijlage 13 sexies die een inreisverbod van 3 jaar oplegt hieromtrent niets motiveert!

Dat dit niet ernstig is, zorgvuldig is en in strijd met de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Dat voorts de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 8 van het EVRM en ook van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het familieleven van verzoeker en zijn partner wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHMR 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu hebben zij dit niet afdiende gedaan.

Verzoeker beroept zich dan ook op het recht op een familie en privéleven dat hij met zijn partner moet kunnen uitoefenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidt als volgt: Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]¹

Hieruit blijkt dat de vreemdelingenwet een verplichting oplegt aan dienst vreemdelingenzaken om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel het gezins- en familieleven in aanmerking te nemen.

Dat DVZ, door aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten te geven met inreisverbod van 3 jaar, "kennelijk onredelijk" handelt omdat zij een uitwijzingsbevel afgaf aan een vreemdeling zonder een afdoende concrete afweging te maken van artikel 8 van het EVRM.

Indien verzoeker het land dient te verlaten en gevolg geeft aan de bestreden beslissingen betekent dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, Rwanda, en in feite geen contact meer kan hebben met zijn partner.

Bovendien kan bezwaarlijk van de partner van verzoeker verwacht worden dat zij zou meegaan met verzoeker naar Rwanda. Zij heeft haar leven hier. Zij studeert en heeft in het land van herkomst van verzoeker, geen werk, geen huis, geen inkomen, ... Van wat zal zij dienen te overleven.

Dit is in strijd met het recht op een gezins- en familieleven van verzoekster en in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Immers verzoeker en zijn partner worden niet tijdelijk verwijderd van elkaar maar minstens 3 jaar!!!!

De partner van verzoeker zal ook nooit naar Rwanda gaan om daar te gaan wonen aangezien er bezwaarlijk van haar kan verwacht worden dat zij haar studies opgeeft en alles hier dient achter te laten om naar een land te gaan waar zij niets of niemand heeft, geen inkomsten, geen huis, ...

Gelet op het voorgaande zijn de bestreden beslissingen dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Dat de duur van het inreisverbod bepaald dient te worden aan de hand van alle relevante omstandigheden van het individuele geval. In casu heeft men dit niet gedaan terwijl het bevel en inreisverbod van 3 jaar voor verzoeker en zijn partner enorme gevolgen hebben.

Dat DVZ, door aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod van drie jaar, "kennelijk onredelijk" handelt omdat zij een uitwijzingsbevel afgaf aan een vreemdeling + inreisverbod zonder een afdoende afweging te maken van artikel 8 van het EVRM.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

12

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie in een eerste onderdeel van haar middel dat zij geen gevolg kon geven aan de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten omdat zij in de onmogelijkheid verkeerde een paspoort of identiteitskaart te bekommen. Hierdoor kon zij evenmin een huwelijksaangifte doen. Zij, alsook haar advocaat, heeft zich verschillende keren tot de ambassade van Rwanda gericht, evenwel zonder succes. De ambassade stelt dat zij de documenten niet kan afleveren. Op 17 april 2014 heeft haar raadsman een mail en fax verzonden naar de ambassade teneinde dit probleem aan te kaarten en een oplossing te bekommen doch zonder succes. Ook op 24 april 2014 werd een rappel verzonden, zonder succes. Op 15 mei 2014 heeft haar raadsman dan een aangetekend schrijven verstuurd naar de ambassade, doch geen reactie gekregen. Verzoekende partij meent aldus dat zij zich in een overmachtssituatie bevindt en geen uitvoering kan geven aan de eerdere bevelen en het huidige bevel. Uit frustratie is zij aldus zichzelf gaan aanbieden bij de politie van Turnhout. De dienst vreemdelingenzaken is hiervan op de hoogte doch heeft hiermee geen rekening gehouden en de bestreden beslissingen motiveren hierover niet.

2.6. De Raad ziet niet in hoe dergelijk betoog afbreuk kan doen aan het determinerend motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat verzoekende partij op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat haar aldus in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd. Verzoekende partij ontkent ook geenszins dat zij zich op het Belgische grondgebied ophoudt op illegale wijze. Het loutere feit dat verzoekende partij problemen zou hebben met haar ambassade teneinde een paspoort te bekommen maakt niet dat zij zich niet illegaal op het grondgebied ophoudt of nog, dat dit verhindert dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten op die basis wordt afgegeven.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de dienst vreemdelingenzaken er wel in geslaagd is om, nadat verzoekende partij een interview had op de Rwandese ambassade – een doorlaatbewijs (laisser-passer) te verkrijgen. Hieruit blijkt dat de Rwandese ambassade verzoekende partij erkent als Rwandese onderdaan. Dergelijk document laat verzoekende partij toe terug te keren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij lijkt dit bovendien zelf te erkennen nu zij in een schrijven van 22 december 2014 aangeeft dat de oplossing erin bestaat dat zij terugkeert naar het land van herkomst en dat derhalve werd afgesproken dat op 17 december 2014 een laissez passer zou worden opgemaakt wat haar toelaat terug te keren naar Rwanda. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken – haar schrijven naar de ambassade – blijkt voorts ook geenszins dat zij voor het betekenen van de bestreden beslissingen de ambassade gevraagd heeft haar documenten te bezorgen met het oog op

terugkeer naar Rwanda. Zij heeft slechts gevraagd naar een paspoort maar dit in kader van een voorgenomen huwelijk op het Belgische grondgebied. Zij heeft evenwel nooit voor de betekening van de bestreden beslissingen aan de ambassade te kennen gegeven te willen terugkeren naar het land van herkomst. Gelet op voorgaanden blijkt geenszins dat verzoekende partij – die voor het treffen van de bestreden beslissingen nooit kenbaar heeft gemaakt aan haar nationale autoriteiten te willen terugkeren naar Rwanda en wanneer zij dit wel kenbaar maakte eenmaal de bestreden beslissingen werden getroffen wel degelijk door haar nationale autoriteiten in bezit werd gesteld van een document met het oog op terugkeer - in de werkelijke onmogelijkheid was gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts naar haar relatie en meent dat niet afdoende onderzoek werd gedaan naar haar recht op gezins- en privéleven. Zij wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een verplichting oplegt om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel het gezinsleven in aanmerking te nemen. Indien verzoekende partij gevolg zou moeten geven aan de bestreden beslissingen, dan dient zij terug te keren naar Rwanda en kan zij geen contact meer hebben met haar partner. Van haar partner kan bezwaarlijk verwacht worden dat zij meegaat naar Rwanda. Zij heeft immers haar leven hier en studeert. In Rwanda heeft zij geen werk, geen huis, geen inkomen. Bovendien worden ze niet tijdelijk gescheiden van elkaar maar wel minstens drie jaar. De duur van het inreisverbod houdt aldus geen rekening met de individuele omstandigheden.

2.8. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de relatie van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen doch geoordeeld heeft dat deze relatie het treffen van de bestreden beslissingen niet in de weg staat omdat het voorgenomen huwelijk nog niet werd geregistreerd en de loutere intentie om te huwen bovendien geen automatisch recht op verblijf geeft. Verder wordt gemotiveerd dat niets verzoekende partij eraan in de weg staat om in het land van herkomst de nodige machtiging aan te vragen met het oog op binnenkomst en verblijf zodat het slechts om een eventuele tijdelijke verwijdering gaat. Meer specifiek wat het inreisverbod betreft wordt gemotiveerd dat het verzoekende partij vrijstaat ten allen tijde de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven indien zij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in België te bekomen. Er wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden.

De Raad kan de gemachtigde hierin volgen. Aangaande artikel 8 EVRM wordt erop gewezen dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat zij een relatie met een Belgische heeft en het recht heeft met haar een gezins- en privéleven uit te oefenen. Zij toont echter niet aan dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven samen met haar partner, in de toekomst elders verder te zetten. Het loutere feit dat haar partner in België studeert maakt niet dat het voor haar onmogelijk is de verzoekende partij te vergezellen en elders haar studies verder te zetten of aan te vangen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn om in haar land van herkomst of elders werk en onderdak te vinden.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit de motivering van het bestreden bevel werd de relatie van de verzoekende partij bij het treffen van het bevel wel degelijk in ogenschouw genomen en gemotiveerd waarom dit niet belet dat de bestreden maatregel wordt genomen. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

2.10. Uit de motivering van beide bestreden beslissingen blijkt dat de relatie van de verzoekende partij werd afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Waar verzoekende partij er nog op blijft hameren dat zij gedurende drie jaar zal gescheiden worden van haar partner, benadrukt de Raad dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen en dat bovendien de verwerende partij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat niets eraan in de weg staat dat verzoekende partij de opheffing of opschorting vraagt van het inreisverbod wanneer zij voldoet aan de voorwaarden voor verblijf zodat de termijn van drie jaar geen hinderpaal vormt. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat geen rekening gehouden werd met haar individuele omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

2.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER